

Agder lagmannsrett - Kjennelse - LA-2022-178016

Instans	Agder lagmannsrett – Kjennelse
Dato	2022-12-19
Publisert	LA-2022-178016
Stikkord	Sivilprosess. Bevistilgang. Forretningshemmeligheter.
Sammendrag	Bevistilgang som ledd i bevissikring utenfor rettssak etter tvisteloven kap. 28. Mistanke om illojalitet i og ved opphør av arbeidsforhold blant annet som ledd i oppstart av ny konkurrerende virksomhet. Bevistilgang gitt for forretningshemmeligheter etter interesseavveining etter tvisteloven § 22-10 annet punktum.
Saksgang	Agder tingrett TAGD-2022-44292 – Agder lagmannsrett LA-2022-178016 (22-178016ASK-ALAG).
Parter	[virksomhet1] AS og A (for disse: advokat Anne-Marie Varen) mot [virksomhet2] AS (advokat Helena Karoline Lie Norum).
Forfatter	Lagdommer Atle Degré, lagdommer Erik Holth og lagdommer Ingeborg Fogt Bergby.

Innholdsfortegnelse

Agder lagmannsrett - Kjennelse - LA-2022-178016	1
Innholdsfortegnelse	2
Sakens bakgrunn	3
Lagmannsrettens merknader	6
Sakskostnader.....	8

Saken gjelder anke over kjennelse om bevistilgang som ledd i bevissikring utenfor rettssak.

Sakens bakgrunn

Agder tingrett tok 23. mars 2022 til følge begjæring fra [virksomhet2] AS om sikring av bevis utenfor rettssak mot A og hans nystartede foretak [virksomhet1] AS. Begjæringen var begrunnet i at [virksomhet2] hadde grunn til å tro at A tilbakeholdt informasjon som kan tjene som bevis i forhold til en begrunnet mistanke om at han:

- under sitt ansettelsesforhold hos [virksomhet2] som varte frem til 28. februar 2022 hadde fakturert kunder av [virksomhet2] for [virksomhet2]s arbeid gjennom sitt enkeltpersonforetak [virksomhet3] A, [org. nr.] (heretter [virksomhet3]),
- under ansettelsesforholdet i [virksomhet2] kontaktet kunder og ansatte hos [virksomhet2] med formål å få dem over til As, [virksomhet1] AS, som driver i konkurranse med [virksomhet2] – og at dette vil fremkomme av informasjon A tilbakeholder,
- under ansettelsesforholdet i [virksomhet2] planla sin konkurrerende virksomhet samtidig som han var ansatt i [virksomhet2], i strid med sin lojalitetsplikt overfor [virksomhet2],
- bevisst forledet [virksomhet2] til å tro at han skulle jobbe med noe helt annet da han sa opp sin stilling, kun for å unngå å bli ilagt konkurransebegrensninger etter arbeidsmiljøloven kapittel 14 A.

De rettslige grunnlagene for mulig søksmål er angitt å være at A har brutt den ulovfestede lojalitetsplikten i arbeidsforholdet i [virksomhet2], at han har brutt bestemmelser i ansettelsesavtalen, og at han eller [virksomhet1] har brutt markedsføringsloven § 25 eller forretningshemmelighetsloven § 3. Bevisene kan være relevant som grunnlag for erstatning eller annen økonomisk kompensasjon, herunder erstatningens størrelse. Det vises for øvrig til tingrettens redegjørelse for hvilket grunnlag [virksomhet2] bygger sin mistanke på.

Med grunnlag i tingrettens kjennelse foretok namsmannen 4. april 2022 uten forhåndsvarsel bevissikring i fysiske dokumenter og speilkopiering av elektroniske medier hos A og [virksomhet1].

De saksøkte begjærte ikke muntlige forhandlinger, slik at Agder tingretts bevissikringskjennelse 23. mars 2022 er rettskraftig.

Tingretten oppnevnte 14. juni 2022 Lars Wilberg i KPMG som sakkyndig for gjennomgang av det bevissikrede materialet. Hans mandat var blant annet ved hjelp av en definert søkeordliste å sortere ut materiale/filer som kan være av betydning for å kartlegge det krav saksøker anfører å ha mot de saksøkte, og å utarbeide en skriftlig rapport til tingretten om dette.

Den sakkyndige gjennomgikk materialet og avga sin rapport 1. september 2022. Rapporten identifiserte til sammen 364 filer som potensielt relevante ut fra mandat og søkeord. Det ble identifisert 42 filer som den sakkyndige anså som advokatkorrespondanse underlagt bevisforbud. Rapportens vedlegg 1 inneholder alle dokumenter den sakkyndige har ansett som potensielt relevante, og vedlegg 2 inneholder materiale kategorisert som advokatkorrespondanse.

Tingretten forela rapporten og dokumentene for de saksøkte, som har merket hvert av dokumentene med om de 1) kan frigis, 2) ønskes frigitt med sladding som de saksøkte har foretatt, og 3) som begjæres unntatt fra bevistilgang.

Tingretten avsa 31. oktober 2022 kjennelse der slutningen angir for hvert enkelt av de dokumentene den sakkyndige har ansett relevant, om dokumentet skal:

- 1) fremlegges i sin helhet,
- 2) fremlegges med sladding foretatt av tingretten, eller
- 3) unntas fra bevistilgang.

I tillegg er [virksomhet2] pålagt å betale 149.858 kroner i sakskostnader til A og [virksomhet1] AS. Slutningen med dokumentlisten strekker seg over ni og halv side, og gjengis ikke i sin helhet her.

A og [virksomhet1] anket 28. november 2022 tingrettens kjennelse til Agder lagmannsrett. [virksomhet1] har tatt til motmæle mot anken.

A og [virksomhet1] har i supplerende prosesskriv 14. desember 2022 lagt ned slik påstand:

1. Dokumenter med følgende dokumentnummer frigis ikke for [virksomhet2] AS:

ATBSA-0000001108	ATBSA-0000001214
ATBSA-0000001109	ATBSA-0000001215
ATBSA-0000001111	ATBSA-0000001224
ATBSA-0000001116	ATBSA-0000001225
ATBSA-0000001117	ATBSA-0000001241
ATBSA-0000001118	ATBSA-0000001247
ATBSA-0000001119	ATBSA-0000002899
ATBSA-0000001120	
ATBSA-0000001126	
ATBSA-0000001129	
ATBSA-0000001130	
ATBSA-0000001131	
ATBSA-0000001133	
ATBSA-0000001132	
ATBSA-0000001133	
ATBSA-0000001137	
ATBSA-0000001154	
ATBSA-0000001191	
ATBSA-0000001192	
ATBSA-0000001198	
ATBSA-0000001200	
ATBSA-0000001201	
ATBSA-0000001202	
ATBSA-0000001203	
ATBSA-0000001467	
ATBSA-0000002369	
ATBSA-0000001136	
ATBSA-0000002612	
ATBSA-0000003144	
ATBSA-0000003145	
ATBSA-0000001237	
ATBSA-0000001226	
ATBSA-0000001183	
ATBSA-0000001184	
ATBSA-0000001134	
ATBSA-0000001228	
ATBSA-0000001236	
ATBSA-0000001289	
ATBSA-0000001292	
ATBSA-0000001293	
ATBSA-0000001295	
ATBSA-0000001296	
ATBSA-0000001240	
ATBSA-0000001205	
ATBSA-0000001207	
ATBSA-0000001333	
ATBSA-0000001596	
ATBSA-0000001597	
ATBSA-0000002251	
ATBSA-0000002625	
ATBSA-0000001322	
ATBSA-0000001263	

ATBSA-0000001262
ATBSA-0000001258
ATBSA-0000001253
ATBSA-0000001216
ATBSA-0000001217
ATBSA-0000001218
ATBSA-0000001219
ATBSA-0000001220
ATBSA-0000001260
ATBSA-0000001261

2. [virksomhet1] AS og A tilkjennes sakens kostnader.

A og [virksomhet1] har kort sammenfattet angitt følgende grunnlag for påstanden:

Hva gjelder dokumenter tilhørende [virksomhet3] som inneholder *forretningshemmeligheter i form av kunderelasjoner, utgående priser og rabattstruktur*, gjøres det gjeldende at tingrettens interesseavveining etter tvisteloven § 22-10 bygger på feil faktum. Tingretten har lagt til grunn at [virksomhet3] opererte i kjernen av [virksomhet2]s tjenester, mens det riktige etter den ankende parts oppfatning er at foretaket ikke tilbyr samme tjenester som [virksomhet2], og at de aktuelle fakturaene som det begjæres innsyn i, ikke gjelder tjenester som [virksomhet2] avdeling i [sted] tilbød på det tidspunktet arbeidet ble utført. Det gjøres derfor gjeldende at tjenester A solgte ikke var i konkurranse med [virksomhet2], og at disse dokumentene derfor ikke belyser om han ved sin deltagelse i selskapet [virksomhet1] opptrådte illojalt mot [virksomhet2].

Hva gjelder dokumenter som tingretten benevner som «*strategidokumenter og annen bedriftsinformasjon*» er ankende part ikke enig med tingretten i at disse ikke inneholder bedriftshemmeligheter. Disse dokumentene inneholder korrespondanse mellom A og hans samarbeidspartnere, samt informasjon om blant annet [virksomhet1] markedsstrategi, markedsplan, selskapets økonomi og budsjetter, organisering, administrasjon av virksomheten, kommunikasjon med bankforbindelse og handlingsplan. Etter den ankende parts syn inneholder alle dokumentene opplysninger som er å anse som forretningshemmeligheter jf. lov om vern av forretningshemmeligheter § 2. I begrepet forretningshemmelighet ligger det et krav om at opplysningene må ha en kommersiell verdi, slik det er presisert i Prop.5 LS (2019–2020). Opplysningene vil kunne brukes av [virksomhet1] konkurrenter for å posisjonere seg i markedet, og dermed – i hvert fall indirekte – ha en negativ innvirkning på [virksomhet1] sin kommersielle virksomhet. Dersom [virksomhet2] får innsyn i alle [virksomhet1] markedsmessige vurderinger, vil de lett kunne innrette seg strategisk i markedet og dermed få et konkurransefortrinn. Opplysningene har derfor kommersiell verdi for begge parter.

De ankende parter mener i forhold til interesseavveiningen for disse dokumentene at det har betydning at de strategiske vurderingene ikke har særlig relevans for sakens kjerne, som er hvorvidt A har opptrådt illojalt og i strid med arbeidsavtalen mens han var ansatt hos [virksomhet2]. Disse opplysningene som den ankende part anfører unntatt knytter seg primært til strategiske vurderinger fremover i tid, slik at dokumentene har liten bevisverdi for de problemstillinger [virksomhet2] reiser i sin begjæring fra mars i år. Det foreligger da ikke tilstrekkelig hensyn som tilsier at forretningshemmeligheter skal frigis i dette tilfelle, jf. at pålegg om å gi slike opplysninger må være sterkt begrunnet, særlig der det er tale om å gi opplysninger til en konkurrent.

[virksomhet2] AS har i prosesskriv 14. desember lagt ned slik korrigert påstand.

1. Anken forkastes.
2. Partene dekker sine egne sakskostnader for lagmannsretten.

Som grunnlag for påstanden er det for så vidt gjelder As innsigelser mot fremleggelse av opplysninger knyttet til [virksomhet3], vist til at opplysningene er høyst relevante for å kunne kartlegge omfanget av As illojale handlinger mens han jobbet i [virksomhet2]. Anførselene er ikke begrenset som angitt i anken, til krav om illojale handlinger gjennom deltagelse i [virksomhet1]. Det er blant annet vist til de sterke indikasjonene på at han under sitt ansettelsesforhold fakturerte gjennom sitt enkeltmannsforetak for arbeid utført av [virksomhet2]. Om [virksomhet3] var direkte konkurrent av [virksomhet2] på den tiden, er dessuten av underordnet betydning siden tingrettens interesseavveining uansett tar høyde for dette.

[virksomhet2] har ikke innsyn i dokumentene, og kan derfor ikke konkret uttale seg om ankens innsigelser mot tingrettens konklusjon om at 25 av de identifiserte dokumentene ikke inneholder forretningshemmeligheter.

Imidlertid bemerkes at ikke enhver bedriftshemmelighet omfattes av bevisfritaksregelen. Den ankende parts anførsel om at opplysningene «*kan*» ha negativ påvirkning på [virksomhet1] kommersielle virksomhet på en mer «*indirekte*» måte fremstår som løst og lite begrunnet.

Hva gjelder interesseavveiningen for dokumenter fra [virksomhet1] kan disse være aktuelle i forhold til mulige krav etter generalklausulen i markedsføringsloven § 25 og/eller forretningshemmelighetsloven § 3, herunder blant annet for urettmessig utnyttelse av [virksomhet2]s forretningshemmeligheter for og/eller etter opphøret av As ansettelsesforhold. Det er nærliggende at [virksomhet1] strategier og forretningsplaner bygger på og er tilpasset [virksomhet2]s forretningsplaner, ettersom planene etter alt å dømme ble lagt mens A var ansatt i og hadde fri tilgang til opplysninger om [virksomhet2]. Det er bare sikret dokumenter som forelå 4. april 2022, slik at strategidokumenter utarbeidet etter dette ikke er sikret.

Lagmannsrettens merknader

Lagmannsretten er kommet til at anken ikke fører frem.

Ankebehandlingen er begrenset til de dokumenter som er krevet unntatt fra bevisstilgangen, jf. tvisteloven § 29-20 første ledd første punktum. For de øvrige dokumentene er tilgang bestemt av tingrettens kjennelse. Det samme gjelder de dokumentene som kjennelsen unntar fra bevisplikten.

Reglene om bevissikring utenfor rettssak er regulert i tvisteloven kap. 28. Om gjennomføringen sier § 28-4:

For gjennomføringen av bevissikring gjelder reglene om tilgang til realbevis og bevisopptak i rettssak tilsvarende så langt de passer.

Bestemmelsen gir anvisning på at de alminnelige bevisreglene gjelder på alle stadier av bevissikringen, herunder grunnregelen i § 21-5 som lyder:

Enhver plikter å gi forklaring om faktiske forhold og gi tilgang til gjenstander mv. som kan utgjøre bevis i en rettssak, med de begrensninger som følger av bevisforbud og bevisfritak i kapittel 22 og andre bevisregler i loven.

Den alminnelige begrensningen av hva som kan være bevis følger av tvisteloven § 21-7 første ledd som lyder:

Partene kan bare føre bevis om faktiske forhold som kan være av betydning for den avgjørelse som skal treffes.

Tvisteloven § 22-10 gir følgende bevisfritak for forretningshemmeligheter:

En part eller et vitne kan nekte å gi tilgang til bevis som ikke kan gjøres tilgjengelig uten å røpe en forretningshemmelighet. Retten kan likevel gi pålegg om at beviset skal gjøres tilgjengelig når den etter en avveining finner det påkrevd.

Spørsmålet om opplysninger er forretningshemmeligheter er rettsanvendelsesspørsmål der det ikke er begrensninger for lagmannsrettens prøvelse etter tvisteloven § 29-3. Det samme gjelder interesseavveiningen om det er «*påkrevd*» etter annet punktum, jf. blant annet Rt-2009-1480.

De første dokumentene som er omtvistet er åtte filer som tingretten har behandlet i kjennelsen på side 20 -23 under overskriften «**Opplysninger om pris, rabattstruktur og kunder – [virksomhet3] A**». De omstridte dokumentene er sladdet for opplysninger om innkjøpspriser og rabattstrukturer i henhold til enighet mellom partene, slik at uenigheten gjelder om dokumentene i sladdet tilstand er undergitt bevisfritaket. A gjør gjeldende at tingrettens interesseavveining er foretatt på uriktig grunnlag fordi den har lagt til grunn at As enkeltpersonsforetak solgte varer og tjenester i konkurranse med [virksomhet2] mens han var ansatt der. Han gjør gjeldende at dette er uriktig.

Tingretten er kommet til at det er sterke grunner til å fremlegge disse bevisene, og oppsummerer interesseavveiningen i tvisteloven § 22-10 annet punktum på side 23 slik:

I utgangspunktet fører konkurranseforholdet mellom [virksomhet3] og [virksomhet2] til at det skal mer til for å fremlegge opplysningene. I herværende sak bemerker retten at [virksomhet2] har anført at A illojalt har fakturert [virksomhet2] sikrings kunder og at det er uriktig at A solgte sine varer/tjenester i samråd med daværende regionledelse i [virksomhet4] AS. [virksomhet2] får tilgang til kundeidentiteten uten hinder av tvisteloven § 22-10 og vare/tjenestebeskrivelse. Sett hen til at det anføres at

[virksomhet3] har operert i kjernen av det [virksomhet2] selv tilbyr, og at dette er en illojal handling fra A finner retten at sakens karakter, illojalitet i ansettelsesforhold, og hensynet til sakens opplysning, herunder beregningen av tap for [virksomhet2], med styrke taler for at også prisopplysninger/opplysninger om eventuelle rabatter, frigis. Retten bemerker at de dokumentene dette gjelder er få, og ligger 1–2 år tilbake i tid. Retten antar at prissettingen i markedet som følge av inflasjon er i endring, noe som svekker behovet for hemmeligholdelse av tidligere priser.

Lagmannsretten har gått gjennom dokumentene, og slutter seg til tingrettens vurdering og konklusjon. Om A opererte i samme marked som [virksomhet2] synes å være et spørsmål i en eventuell tvist, som de aktuelle dokumentene kan kaste lys over.

Hva gjelder tingrettens vurdering av «**Strategidokumenter og annen bedriftsinformasjon**» anføres i anken at kjennelsen er feil når det for 24 dokumenter er lagt til grunn at de ikke inneholder forretningshemmeligheter. Dette gjelder 24 av 25 dokumenter listet opp i tingrettens kjennelse side 26 og øverst side 27. Det er etter det lagmannsretten kan se, ikke anket over frigivelsen av ATBSA-0000001199.

Lagmannsretten kan etter en gjennomgang av dokumentene ikke se at noen av dem inneholder opplysninger som kan anses som forretningshemmeligheter etter tvisteloven § 22-10 første punktum, og slutter seg til tingrettens begrunnelse. Dokumentene gjelder korrespondanse mellom A og hans samarbeidspartnere, og noe opplysninger knyttet til økonomi, budsjetter, bankforbindelser mv, men ikke noe som i dag har kommersiell, teknisk, finansiell, strategisk eller markedsmessig verdi hverken for [virksomhet1] eller [virksomhet2].

Videre er det anket over tingrettens pålegg om å frigi dokumenter som inneholder forretningshemmeligheter etter interesseavveiningen etter tvisteloven § 22-10 annet punktum. Anken gjelder 17 dokumenter som er besluttet frigitt i sin helhet, og 20 dokumenter som er frigitt delvis etter sladding av enkeltstående opplysninger. Det er omhandlet på side 27–29 i tingrettens kjennelse.

Tingrettens vurdering fremkommer i kjennelsen side 28 der det heter:

Retten finner etter en helhetsvurdering at det er påkrevd å gjøre det alt vesentligste av disse bevisene tilgjengelige, helt eller delvis, som angitt nedenfor. Retten har som utgangspunkt at det er en høyere terskel for å gi tilgang til forretningshemmeligheter i tvist mellom konkurrenter. Hensynet til saksøkte taler således for at bevisene ikke fremlegges. Imidlertid taler hensynet til sakens opplysning med styrke for at opplysningene som kan klargjøre hvilke disposisjoner er foretatt og til hvilket tidspunkt, frigis. Retten har lagt vekt på at saken gjelder brudd på lojalitetsplikten i arbeidsforhold og på bestemmelser i ansettelsesavtalen. Bevis som kaster lys over hvilke disposisjoner som er foretatt og på hvilket tidspunkt, er essensielt for at rekvirenten skal vurdere og avklare sin rettslige posisjon. Saken er også av stor betydning for rekvirenten, og retten kan ikke se at rekvirenten kan få klarlagt sin rettslige stilling uten tilgang til disse bevisene. Retten konkluderer med at interesseavveiningen gjør det påkrevet å gi tilgang til disse dokumentene. Opplysninger om interne økonomiske forhold unntas imidlertid, da retten ikke anser at disse er av særlig betydning for sakens opplysning. I den grad priser fremgår av dokumentene, unntas også disse.

Lagmannsretten viser til at pålegg etter annet punktum må være «sterkt begrunnet», særlig der det er tale om å gi opplysninger til en konkurrent, jf. blant annet Rt-2009-1480. Etter gjennomgang av de aktuelle dokumentene finner lagmannsretten at dette vilkåret er klart oppfylt.

De aktuelle dokumentene må antas å ha stor betydning for opplysning av en potensiell sak med anførsler og krav som angitt innledningsvis. Saken er av stor betydning for [virksomhet2], samtidig som opplysningenes karakter langt fra er av de mest konkurransesensitive for [virksomhet1]. Dokumentenes innhold tilsier at risikoen for vesentlig negative konkurransemessige konsekvenser for [virksomhet1] er liten, slik lagmannsretten ser det. Dette gjelder selv om [virksomhet2] opererer i samme marked. Det vises til at opplysningene alle er eldre enn beslaget 4. april 2022. Negative konsekvenser for [virksomhet1] er i noen grad også avhjulpet ved sladding. Sakens karakter, illojalitet og mulig uredelig konkurranse i forretningsforhold, tilsier at nettopp konkurransesensitive forhold vil være nødvendig bevis. For å kunne forfølge slike krav, vil man i noen grad måtte få tilgang til forretningshemmeligheter.

Anken har ikke ført frem på noe punkt, og den skal da forkastes.

Sakskostnader

A og [virksomhet1] AS har krevet erstattet sine sakskostnader i forbindelse med anken, mens [virksomhet2] har lagt ned påstand om at hver part skal bære sine sakskostnader for lagmannsretten.

Etter tvisteloven § 28-5 første ledd plikter den som begjærer bevissikring å dekke alle kostnader som påløper for motparter etter § 28-3 annet ledd. Bestemmelsen innebærer at den som kravet om bevissikring er rettet mot, normalt skal få dekket sine kostnader selv om det er vedkommende selv som anker og anken ikke fører frem, jf. Rt-2010-774 og Schei mfl. kommentarutgave til tvisteloven note 1 til § 28-5. Bestemmelsen får også anvendelse på andre deler av bevissikringen enn selve sikringsbeslutning, så som herværende kjennelse om bevis tilgang.

Etter § 28-5 annet ledd kan plikten til å erstatte sakskostnader etter første ledd helt eller delvis falle bort dersom begjæringen om bevissikring er nødvendiggjort av at en motpart uten rimelig grunn har motsatt seg å medvirke til bevissikring og bevis tilgang, eller uten rimelig grunn har bestridt begjæringen.

Lagmannsretten viser til at forarbeidene gir anvisning på at hva som er «rimelig grunn» må bedømmes konkret, jf. NOU 2001:32 B side 990. Det er vist til at tilgang til bevis som kapittel 28 hjemler, oftest bør kunne skje uten domstolenes mellomkomst, og at den som for eksempel uten rimelig grunn nekter å gi tilgang til et dokumentbevis for at dette skal kunne bli vurdert forsvarlig før sak eventuelt blir reist, i regelen bør bære de økonomiske følgene av det, både for seg og for de øvrige impliserte. Unntaket i annet og tredje ledd vil neppe komme til anvendelse i ethvert tilfelle hvor motparten ikke får medhold i en anførsel om at begjæringen ikke skal tas til følge, men vil trolig omfatte tilfellene der man fremmer anførsler som klart ikke kunne føre frem, jf. Magne Strandberg i Lov og Rett 2017/3 side 159 flg.

[virksomhet2] har anført at unntakshjemmelen i § 28-5 annet ledd kommer til anvendelse fordi bevissikringsprosessen i stor grad er nødvendiggjort av at A tilsynelatende har destruert og/eller gjort inngrep i PC og mobiltelefoner som [virksomhet2] hadde stilt til hans disposisjon. Dessuten synes anførselene i anken å være løst begrunnet og et forsøk på å hale ut tiden.

Lagmannsretten finner at [virksomhet2] skal erstatte de ankende parters sakskostnader i tråd med hovedregelen. Ankesaken har i hovedsak dreiet seg om [virksomhet1] forretningshemmeligheter, noe foretaket med rimelig grunn må kunne søke å beskytte, selv om anførselene ikke førte frem.

A og [virksomhet1] AS har lagt frem kostnadsoppgave på 60.288 kroner hvorav 7.388 kroner er rettsgebyret og det resterende advokatsalær. Det legges til grunn at salærkravet er inkludert merverdiavgift i den utstrekning noen part ikke er merverdiavgiftspliktig og har fradrag for dette. [virksomhet2] har ikke hatt merknader til sakskostnadsoppgaven, og lagmannsretten finner at den ikke overstiger det som anses som nødvendig, og legger den til grunn. Påstanden skiller ikke mellom de to ankende partene, og lagmannsretten finner at det kan tilkjennes begge uten fordeling.

Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING

1. Anken forkastes.
2. [virksomhet2] AS betaler til sammen 60.288 – sekstitusentohundreogåttiåtte – kroner for sakskostnader til A og [virksomhet1] AS innen 2 -to – uker fra kjennelsen er forkynt.